

העם

דיוקנו של

הישראלי המכוער

נא להכיר:

גד גרייבר,

אדם כעך

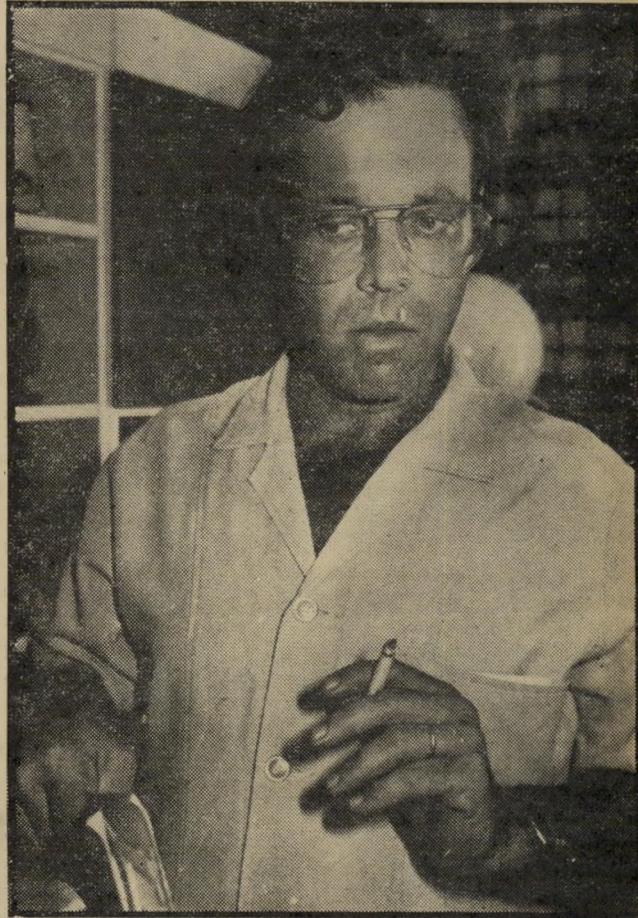
קשרים ודיעות

סוף-סוף התגלה הישראלי המכוער בהתגלמותו. הוא חי בגדרה, ושמו גד גרייבר. הוא אשכנזי, ממושקף, צעיר, הוא דובר עברית צברית עילגת. הוא הקים את חווילתו המפוארת חלומו של כל בורגני ישראלי

תושביהם להגר מן הארץ לדרום-אמריקה. על כך מגיע לו, לדעתו, פרס.

אדמת-המדינה היא אדמת הלאום, והלאום הוא יהודי. מי שאינו יהודי, די, לא צריך להיות בעל אדמה. לעומת זאת, הוא עצמו שייך ללאום היהודי, ועל כן יש להניח לו לחיות בבית בלתי-חוקי על אדמה יהודית.

"אני שייך ללאום", אמר. הוא התכוון לאמר: "הלאום זה אני!" המוצר המושלם. זהו, אם כן, המוצר המושלם של התהליך שהחל לפני מאה שנים, ושבו התמוגגו החזון של בנימין זאב הרצל, הרי מסירות של החלוצים חולי-הקדחת, ה"הדר" של זאב ז'בוטינסקי, הרי סוציאליזם של מייסדי הקיבוצים,

מפרי-חוק גרייבר

למען מדינה יהודית גזענית

זעיר שהתעשר בשילטון המערך והליכוד — באורח בלתי-חוקי, על אדמה חקלאית.

הוא מצפצף על צויה-ההריסה של בית-מישפט השלום, בית-המישפט המחוזי ובית-המישפט העליון, על היועץ המישפטי לממשלה ועל ממשלת-ישראל כולה.

הוא מצפצף גם על חתימתו שלו עצמו על התחייבות מפורשת. הוא מבטל אותה בבוז, באומרו שלא חתם עליה אלא כדי "למנוע שפייכות דמים" בהפגנה שהוא עצמו יזם אותה.

אצלו, מילה אינה מילה וחתימה אינה חתימה. יש לו קשרים.

הקשר העיקרי שלו הוא עם שרי-החקלאות, אריאל שרון, ששם בי-עצמו את כללי החוק והמוסר ל-צחוק בפרשת חוות הפרטית. "הלאים זה אני!" יש לו גם דיעות.

דעתו היא שמדינת-ישראל צריכה להיות "מדינה יהודית גזענית" (ההגדרה היא שלו).

במדינה היהודית גזענית, אין מקום לערבים.

הוא עצמו מציין בגאווה שהוא "רוקן" שיבעה כפרים ערביים ב-גדה המערבית, וכי שיכנע את

שנות-אור מפריד בינה ובין מצ-ריים השכנה.

בדמותו של הנשיא נבון מתגלה למצריים ישראל אחרת — אותה ישראל שעמדה לנגד עיניהם כאשר טס הנשיא אנוור אל-סאדאת לירושלים. כי בחושכם על ישראל, נזכרו המצרים בשכניהם היהודיים במצריים של אתמול — בני-המין רח, דוברי-ערבית, גינוחים, נעימי-הליכות, שלא נבדלו כימעט מחבי-ריהם המוסלמיים והקופטיים.

יצחק נבון מייצג את דמותו זו של ישראל.

כאשר הוא מתראה עם אנשירות ואנשי-ציבור ישראליים, אין הוא יוצר תדמית של ישראל זרה, שפניה לאירופה וגבה אל המרחב. נבון הוא בן המרחב. בן-בית בתרבות, בסיגנונו, בשפתו, בהליכור-תירו.

נאום בפרלמנט. אישי-ציבור מצריים התלוננו פעמים רבות על הטעות שנעשתה, לדעתם, כאשר הציגה ישראל דווקא את פניה ה-אשכנזית במצריים. חלק ניכר מן ההתנגדות לדמותו של השגריר ה-ראשון, אליהו בן-אלישר, נובעת מעובדה זו. לדעת המצרים, היה השגריר הראשון צריך להיות בן-המרחב, ואף בן-מצריים.

יתכן שכל תהליכי הנורמליזציה היו מתפתחים בצורה חיובית יותר, למרות התהום המדינית הרובצת בין שתי הממשלות. אלמלא היה ביקורו של הנשיא נבון וערך לפני שנה, יתכן שגם ביקור השבוע היה נושא פרי רב יותר, אילו התיר מנחם בגין לנבון לנאום בפרלמנט המצרי. אל-סאדאת היה מוכן לכך, אך בגין ראה בכך לבון מחפיר לעצמו, מאחר שלא ניתן לו עדיין להופיע במועצת-האומה המצרית, כגמול על הופעת אל-סאדאת בכנס-סת.

צניעות או טעות. לעומת ההשלכות הרצויות האלה של ה-ביקור, נראית הביקורת שנערכה עליו בחוגי הליכוד כטפגנונית.

גודל ה"פמליה" של הנשיא אינו מעלה ואינו מוריד, גם מבחינה כלכלית. אולם נבון יודע — בניגוד לכמה ממבקריו — כי גודל הפמליה של שליט היא בעלת משמעות סימלית רבה בעולם הערבי. דבר שהיה מתפרש בישראל כאות של צניעות רצויה, היה מתפרש במצ-ריים בצורה שונה לגמרי. הדבר היה מפחית מחשיבות הביקור ב-עיני המצרים, ובעקיפין גם ממשי-מעותו המדינית והפסיכולוגית.

הסיבה האמיתית לביקורת היתה, כמובן, פוליטית. אנשי-הליכוד התי-קנאו בנשיא הדובר-ערבית, חששו מפני השלכות מדיניות אפשריות בתוככי ישראל עצמה (ראה להלן). וב-ישראל של 1890, אינטרסים מיפלגתיים צרים מאפילים כימעט תמיד על ראיית האינטרס הממלכ-תי.

השלישי יצחק

אם יחסו פרס ורביץ

זה את זה — האם

יש סיכוי לנבון?

ביקורו של יצחק נבון במצריים הדליק נורות אדומות על לוחות-הבקרה של מוקד-יכוח שונים ב-מדינה. אנשי הליכוד לא היו ה-יחידים שחששו.

עוד לפני שהמריא מטוסו של הנשיא דרומה, החלו במיוזון הכנס-ים ובמיסדריונות מיפלגת-העבודה מנסרים ניהושים: איך ישפיע ה-דבר על החיים הפנימיים במיש-לגה? מה תהיה ההשלכה לגבי ההתמודדות רביץ-פרס?

ההרזשת פועלת. נשיא-המ-דינה הוא נייטרלי במאבק בין ראי-שי שני המחנות במיפלגתו, והוא נמנע בקפדנות מכל רימו של התי-ערבות, כך מתחייב מתפקידו.

(המשך בעמוד 33)

הברירה היא בין 3 אפשרויות -

ונראה כי עזר וייצמן יבחר

בגלולת עצמית

בקיסר-השל-שת-הכנסיות

מה יעשה עזר וייצמן? שאלה זו מרהפת עתה בחלל, כאשר המיפלגות מתכוננות למסע-הבחירות שיימשך שנה שלמה: ה-בחירות בהסתדרות באפויל ה-פרשת אהרון אבו-הצירא, אין איש מצפה עוד להקדמת הבחירות.

עזר וייצמן נותר כגורם המופתורי היחיד בשטח. הוא היחיד שיש ביכולתו ל-שבש את החשבונות — מיילכד יצחק רבין, העשוי כתיאוריה לפג את מיפלגת-העבודה. אך איש אינו מאי-מין כרצינות באפשרות זו.

וייצמן נראה מדי פעם משוחח עם רבין, עם משה דיין ועם א-שים אחרים. אך איש אינו יודע מה יחליט.

לא מכבר פשטו שמועות על האפשרות שוייצמן יצטרף למיפ-לגת-העבודה. גרמה להן העובדה שדיידו הקרוב, הפירסומאי אלי-עזר זורבין, קיבל על עצמו את ניהול מסע-הבחירות של מיפלגת-העבודה ביכלל, ושל שימעון פרס בפרט.

מי שמכיר את זורבין בטוח כי לא היה מקבל על עצמו תפקיד זה, אילו האמין כי וייצמן יופיע בראש מיפלגה משלו במערכת-הבחירות. זורבין ניהל את מסע-הפירסום של הליכוד ב-1977, כאשר ניהל עזר וייצמן את מערכת-הבחירות של הליכוד.

מכאן היתה רק קפיצה קלה ל-השערה: אולי מכר זורבין לפרס

שלוש

אפשרויות

כך נוצר מצב המעמיד, לפי חות בתיאוריה, שלוש אפשר-רויות שונות לפני שר-הביטחון שהתפטר:

- להצטרף למיפלגת-העבודה,
להתייצב בבחירות בראש רשימה חדשה,
לעמוד מן הצד.

כדרכו, מתייעץ עזר עם הכל, שואל לעצת כל מי שנקרה בדרכו, שומע את כל הדיעות והעצות, וכדרכו יחליט, בסופו של דבר, על פי האינטואיציה שלו.

מה הוא יחליט?

מיפלגת

העבודה

האפשרות הראשונה נר-תית, אית, ברגע זה, כחסרת כל

עם פרס הצעה המפתה